

Yüzyıllardan beri bilim adamlarını ve edebiyatçıları düşündüren bir muamma nihayet çözüldü mü? Bundan on bin yıl önce dünyamızda Atlantit ülkesinde zamanının çok üstünde bir uygarlık vardı ve bu uygarlık birkaç dakika içinde sulara gömülmüştü. Atlantit neredeydi, neden yok olmuştu? Bugüne kadar ortaya atılan bir çok kuramlar bilim adamlarını tamamiyle ikna edememişlerdi. Fakat şimdi bilim adamları Atlantit ülkesinin üzerine M. Ö. 6 Haziran 8498 yılında göksel bir cismin düştüğünü ve patladığını hesap etmişlerdir.

ATLANTIT'İN SULARA GÖMÜLDÜĞÜ GÜN

Harvey T. BOWE - Otlo H. MUCK

Felâket tam iki dakika bile sürmemişti. Bu iki dakika içinde milyonlarca insan ölmüş, hayvan ve bitkiler yok olmuş, geniş bölgeler ortadan kalkmış, dünyanın yüzü ve iklimi bir daha gerisin geriye gelmeyecek şekilde değişmişti.

Bu Atlantit'in battığı ve onunla beraber insan oğlunun dünyada meydana getirdiği o yüksek uygarlığın da yok olduğu gündü. Olay Milâttan önce 8498 yılının 6 Haziranında yersel saatle tam saat 19'da meydana gelmişti.

Nereden geldiği belli olmayan yabancı bir göksel cisim birden bire kuzey batı ufkunda belirmişti. 30° eğilimli düz bir yörünge izleyerek 1000 metre uzunluğunda bir cisim büyük bir hızla dünyaya doğru geliyordu, ilk önce ufak kayan bir yıldız gibi, 30 saniye sonra bir kıvrıklı yıldız kadar büyük, 60 saniye sonra güneş kadar parlak ve yakıcı.

Kuzey batıdan 33 enlem derecesi yüksekliğinde sessizce Kuzey Amerika kıyılarına yaklaşıyordu, burada bugün Güney Karolina eyaletinin Charleston şehri vardır.

İnanılmaz bir hızla göksel cisim yoğun hava katmanları içine dalma, sürtünme yüzünden sıcaklığı 20.000 dereceye kadar çıktı. O anda parlaklığı o kadar müthişti ki göğü 100 güneşten daha fazla aydınlatıyordu. Ona bakan gözler bir an içinde kör oluyordu. Fakat zaten görsele de o gözler için yaşayacak fazla bir zaman kalmamıştı, bu yakıcı ışığın ışınları bir kaç saniye içinde yoluna çıkan her şeyi yakıp küle çevirmişti.

İnsanın etkisi altında göksel cisim 200 kilometre yükseklikte patladı ve binlerce kızgın ateş parçası dünyanın üzerine serpildi, her tarafa ölüm ve yıkım saçarak.

En büyük iki parça ise Porto Riko'nun kuzey doğusunda Atlantik Okyanusuna düştü. 30.000 Hidrojen bombasının patlama gücüne eşit olarak yeryüzünün kabuğunu denizin dibine indirdiler, Trilyonlarca ton kızgın, ağıdalı akıcı Magma yeryüzünün içine girdi, buhar haline gelen deniz suyu ile birleşerek atmosfere kadar yükseldiler. Meydana gelen bulutlar 30 kilometre yükseklerle kadar çıktılar.

Patlamanın sesi yer küresinin etrafında her yerden işitilecek kadar kuvvetliydi. Göz kamaştırıcı ışık ta 2000 kilometre ilerlere kadar geceyi gündüze çevirmişti. Bin metre yükseklikteki bir dalga denizlerin üzerinden geçti, kıtaların kıyılarını, adaları suya bastı ve bütün ekili araziye yok etti. Fakat asıl Okyanusun ortasında, efsanelerin adası Atlantit bütün zenginliği, kudreti ve kültürüyle denize gömülmüştü ve insanlığın uygarlık tarihi yeniden sıfırdan başlamak zorunda kalıyordu.

Acaba bu felâketin nedeni neydi? "Adonis" grubunun küçük bir gezegeni güneş etrafındaki yörüngesinde giderken birden bire dünyanın çekim alanına girmiş ve bunun sonucu olarak da bu feci çarpışma meydana gelmişti.

Tabii bütün bunlar Alman fizikçisi, yüksek mühendis Otto Muck'un Atlantit adasının yok oluşu hakkında ortaya attığı bir hipotezdir.

Otto Muck müthiş hayal gücüne sahip bir adamdı, fakat ona yalnız hayal sever demek haksızlık olur, çünkü o 2000'den fazla yeni buluş yapmış ve bunların patentlerini almış bir adamdır. İkinci Dünya Savaşında denizaltı gemilerini solungaç (Snorkel)'ini de bulan oydu ve Almanların ünlü roket araştırma merkezi Peenemünde de çalışmıştı. Otto Muck bütün hayatı boyunca insanları M.Ö. 2400 yılından beri uğraştıran büyük bir muamma ile, Atlantit'in yokoluşu ile ilgilenmişti. Ölümünden bu kadar yıl sonra Almanya'da Econ Kitabevi "Atlantit üzerine herşey" adında bir yapıtını yayınlamıştır.

Herşey, M.Ö. 427'den 347 yılına kadar yaşamış olan ünlü Yunan filozofu Plato ile başlamıştı.

Plato ölümünden kısa bir süre önce "Timaios" ve "Kritias" adlı iki kitap yazmıştı. İşte bunlarda ilk kez olarak bir Atlantit adasının söz ediliyordu ve bu ada çok eski zamanlarda dehşetli bir felâketin kurbanı olmuştu.

Atlantit —Plato'ya göre— Herkül'ün sütunları önünde idi, bu da o zaman Cebelütarik Boğazına verilen addı. Bu ada Küçük Asya ile Kuzey Afrika'nın toplamından daha büyüktü: Olağanüstü bitek bir ülke idi ve burada senede iki kez ürün alınıyordu. Burada Hindistan cevizi palmyeleri ve muz yetişiyor, filler, krokodiller yaşıyordu. Başkentin çapı 23 kilometreyi geçiyor ve içinde altınla parlayan saray ve tapınakları bulunuyordu. Plato burada bahar açmış geniş bir kültürden, örnek olacak şekilde konulan ve uygulanan kanunlardan söz ediyordu.

Atlantit adalarının savaş gücü de önemliydi: 480.000 piyadesi 120.000 süvarisi, savaş arabalarında savaştan 160.000 askeri, 240.000 savaş gemicisi, tüm olarak silâh altında bir milyon eriydi. Sonra birden o müthiş felâketle karşılaşınca ki o Plato'ya göre bir tek gün ve bir tek gece sürmüştü - Atlantit tümü ile denize gömülmüştü.

Atlantit ile ilgili söylenen şeylerin en eskisi Plato'nun yazdıklarıdır. Bundan sonraki bütün öyküler Plato'nun sözlerinden alınmıştır. Fakat Plato da bu bilgileri ikinci elden almıştır. O bunları bir akrabası olan Kritias'tan işittiğini yazmaktadır. O da büyük babasından, bu ise ünlü Yunan devlet adamı ve kanun yapıcısı Solon'dan işitmiştir, ki Solon Plato'nun doğumundan 100 yıl önce ölmüştü. Solon'a gelince, o bu bilgiyi Saïs'teki Mısırlı bir tapınak kâtibinden, Firavunların ülkesine yaptığı bir gezi sırasında öğrenmişti.

Plato'nun 20 sayfalık Atlantit öyküsünden günümüze kadar 25.000 yayım yapılmıştır: Yazarlar ve bilim adamları, gemiciler ve gaipden

M.Ö. 8498 yılında Atlantit'in batısına kadar Atlantik Okyanusunun iki taraf kıyıları siyah çizgilerin gösterdiği gibi imiş.

haber verener, bilginler ve şarlatanlar hep bu batan esrarengiz Atlantit adasını aramış durmuşlardır.

Bulanlar da olmuştur. Adriyatik'te, Spitzbergen yakınında, İsveç'te, Seylan adası önünde, İspanya kıyıları önünde, Britanya'da, Pomeranya'da, hatta Büyük Sahranın ortasında.

Alman Papası Jürgen Spanuth Atlantit'in Helgoland ile eşit olduğunu ortaya atarak epey bir heyecan uyandırmıştı.

Başka araştırmacılar da, Atlantit'in batısının aslında Girit adasındaki Minoik kültürünün, yaklaşık Milâttan 1500 yıl önce yıkılışından başka birşey olmadığını iddia etmişlerdir.

O zaman Ege Denizindeki volkanik Santorin adası birkaç kuvvetli patlama ile havaya uçmuştu ve 100 metre yüksekliğinde bir met (gel) dalgası yakınında bulunan Girit adasının kıyılarını çöle çevirmişti. (Bilim ve Teknik bu hipotezden iki yazı halinde 2. cildinde söz etmiştir).

1969 yılında nihayet Amerikan dalgıçları Atlantit'i Andros'un kıyıları önünde bulduklarını (Bahama adası) sanmışlardır. Onlar Kristal kadar berrak sularla kiklopik duvar kalıntıları ve sütunlar görmüşlerdir. İşin asıl garip tarafı bu noktanın Amerikan falcısı Edgar Cocey'in 40 yıl önce Atlantit'in 1969 yılında tekrar ortaya çıkacağını söylemiş olduğu yer olmasıydı.

Batmış kıtaların dünyanın birçok yerlerinde izlerine rastlanmaktadır. O bakımdan bu o kadar hayret verici bir şey değildir. Son buz devrinin sonundan beri, yaklaşık M.Ö. 7000, Avrupa'nın

geniş kısımları üzerine yayılan buz örtüsünün eriyen suları, su düzeyini 200 metre yükseltmişlerdir. Bu yüzden o zaman alçakta bulunan kıyı şeritleri ve ülkeler deniz tarafından su altına alınmıştır, bunların arasında üzerinde insanların oturduğu karalar da vardır. Örneğin İngiltere o zaman daha bir ada değildi, Kuzey Denizi karaydı, Taymis, Ren'in bir koluydu, İtalya bir kara parçasıyla Kuzey Afrika ile birleşti.

Daha son bin yıl da birçok kara parçalar denize düştüler: Hollanda'daki Zuidersee 13. yüzyılda bir deniz basması yüzünden meydana geldi, Almanya'da Wilhelmshaven'deki Jade Körfezi 1511 yılına kadar sürülen bir arazi idi, Helgoland'ın 1649'da yapılmış bir haritası, ileriye doğru çıkan kum kıyısının o zaman ona ada ile bağlı olduğunu gösterir.

Bütün bu denize batan yerler ve karaların ortak bir tarafı vardır, hepsi kıtaların kıyı bölgelerinde sığ denizlerdedirler. Atlantit ise —Plato'ya göre— uzakta Okyanusun ortasında idi. "Oradan" —o böyle yazıyor— öteki adalara gidilebilirdi ve onlardan da karşılarındaki kıtaya geçilebilirdi.

"Öteki adalar" denince herhalde Karibi adaları ve Bahamalar, "kıta" denince ise Amerikan kıtası söz konusu olacaktır. Öyleyse Atlantit Amerika ile Avrupa arasında olmalıdır, bugün Azor adalarının bulunduğu yer de. Azorlar Atlantik Okyanusun içinden kuzeyden güneye uzanan muazzam denizaltı dağ sırtlarının denizden dışarı çıkan en yüksek sivrilерinden başka birşey değildir.

Azorlar bölgesinde dağlar 500 kilometre geniş ve 1000 kilometre uzun bir düzlük halinde genişler. Bu düzlük denizden yalnız 3000 metre derinliktedir, oysa Atlantik Okyanusunun iki yanında 7000 metre kadar bir derinliği bulur.

Otto Muck'a göre bu sırf bir zamanlar batmış olan Atlantit adasıdır. Kozmik bir felâket, dünya ile Adonis Grubundan bir Planetoid'in çarpışması onun yok olmasına neden olmuştur. Bununla ilgili olarak o daha bir çok kanıtlar ileri sürer.

1931'de Güney Karolina Eyaletinin havadan fotoğrafları alındığı zaman, değerlendireciler kökenlerini bir türlü anlayamadıkları 3000'den fazla krater saptadılar. Bunların arasında 100 taneden fazla çapı 1,5 kilometreden fazla olan huni vardı. Bu huni "tarlası" 156.000 kilometre karelik bir alanın üzerine dağılmıştı, ki bu örneğin Almanya'da Bavyera eyaletinin iki katında bir yüz ölçümdür. Merkez Atlantik kıyılarındaki Charleston bunların yakınlarında bulunuyordu, artık muazzam bir meteorit çarpışmasının bunlara sebep olduğu su götürmez

derecede doğru idi. Porto Riko bölgesinde olağanüstü büyük iki derin deniz çukuru Plaeonidin iki muazzam parçasının çarpışmasından ileri gelmişti, Muck'un hesaplarına göre bu parçaların en azından 10 kilometrelik bir çapı olmalıdır.

Bu parçalar yeryüzünün kabuğunu delmişler ve bunların o muazzam çarpışı ile kabuk bir fermuar (zırzır) gibi ikiye açılmıştı. Meydana gelen çatlak hemen hemen Atlantit adasına kadar erişmişti.

Sıvı ateş halinde kayalar yerin içinden atmosfere fırlayınca bir boşluk meydana geldi ve çatlakın iki tarafında yer kabuğu 3000 metre derinliğe oturdu. Atlantit denize gömülmüştü. Bunu bir dizi felâketler izledi. Yükselen lav külleri ve buhar haline gelmiş olan deniz suyu 30 kilometre yükseklikte bir bulut duvarı oluşturdu, bu da Alize rüzgârları tarafından doğuya Avrupa'ya, Afrika'ya ve Asya'ya doğru sürüldü.

İşte Tufan başlamıştı.

"40 gün ve 40 gece" diyordu, Kutsal kitap, durmadan yağmur yağdı ve "150 gün" su yeryüzünde kaldı ve canlı ne varsa, hepsini öldürdü. Otto Muck'un, hesaplarına göre bu oldukça güvenilebilir bir süre idi.

Aynı zamanda öldürücü muazzam bir gaz bulutu da yeryüzünü sardı ve yerin içinden gelen gazlarla o bölgelere erişenleri havasızlıktan öldürdüler.

Burada dünyada eski zamanlardan beri çözülmeyen bir muammanın çözümünün de bulunduğu sanılmaktadır: Sibirya'daki Mammüt fillerinin mezarlığı.

Orada sonsuz donmuş bir zemin üzerinde zamanımızda bulunmayan bu eski çağlara ait hayvan devleri bulunmuştu, bunlar soğuktan o binlerce kilometre yol için o kadar iyi konserve olmuşlardı ki, sanki daha dün öldüklerine inanılabilir.

Bu muazzam hayvanların bu anı ölümlerine ne sebep olmuştu? Bu hayvanlar uzmanlar tarafından incelendi. Tanı: Hepsi havasızlıktan boğularak ölmüşlerdi. Herhalde ölüm herhangi bir dış yaralanma meydana getirilmeden anı olmuş olmalıydı. Hayvanların karnında son yedikleri yemeğin kalıntıları vardı: Sivri uçlu çam yapraklarıyla kızılgaç yaprakları.

Fakat bu ağaçlar hayvanların bugün bulunduğu yerde yoktu. Onlar 3500 kilometre daha güneyde bulunan bölgelerde çok daha mülâyim olan bir iklimde büyüyorlardı. Eğer mammutlar orada ölseydi, cesetleri çok geçmeden tefessüh edecek ve biz yalnız iskeletlerini bulmuş olacaktık.

Burada iklimi bir sanat içinde bu kadar değiştirebilen bir şey olmalıydı.

Muck, bunu da açıklayabilmektedir: Planetoid'in yeryüzüne o şiddetli çarpışı, dünyamızın ekseninin yerinin değişmesine sebep olmuş, Kutup noktası yerinden oynamış, 3500 kilometre uzaklara gitmiştir. Onun eskiden bulunduğu yerde bugün manyetik kutbu adını verdiğimiz kutup noktası bulunmaktadır. Sonuç: Bunun üzerine iklim bir an içinde değişti ve zehirli bulutların etkisiyle boğulan mammutlar aynı zamanda doğal bir buzdolabında konserve oldular. Yedikleri şeylere gelince: Felâketten önce bu bölgelerde tabii çamlar, kızıl ağaçlar ve daha başka ağaçlar vardı.

Otto Muck hayret verici kanıtlarının zincirine başka bir halka daha ekler: Bu da Golfstrim'dir. Gerçek şudur ki, Batı Avrupa mülayim iklimini her şeyden önce bu doğal "sıcak su kaloriferinden" almaktadır. Böylece İngiltere Adaları yaklaşık olarak 10°C'lik ortalama bir yıllık sıcaklığa sahip olur. Oysa Okyanusun aynı kuzey enlemde bulunan ve sıcak bir su akımı ile iklimi ılıklaştıran Labrador'un yıllık ortalama sıcaklığı 0°C'dir.

Şimdi Muck soruyor? Acaba neden Golfstrime rağmen, yaklaşık M.Ö. 7000 yılında bitmiş olan buz devri, İngiliz adalarının, Kuzey Almanya'nın, İskandinavya'nın daha geniş kısımlarını sonsuz buzla örtbilmişti?

Onun cevabı şaşırtıcıdır: Çünkü o zaman Golfstrim Avrupa'ya kadar gelemezdi. Meksiko Körfezinden çıkan, bu akıntı yarı yolda geçmeyeceği doğal bir duvarla karşılaşılıyordu: Bu 1000 kilometre uzun ve 500 kilometre genişliğinde Atlantit Adası idi.

Akıntı batı kıyısına çarpıyor ve oradan sonsuz bir dolaşım yapmak üzere, geldiği yere, Karibi'lere dönüyordu. Ancak Atlantit'in batması üzerine Golfstrim'in Avrupa'ya doğru yolu açıldı. Bu ısıtıcı deniz akıntısının etkisi altında, İngiliz Adalarında ve Kuzey Avrupa'da buzlar erimeğe başladı, bu binlerce yılı içine alan ve bugün bile hâlâ tamamiyle bitmiş sayılamayan bir olaydır.

Avrupa kıyılarındaki yılan balıklarının bile o garip gezileri Muck'un kuramına hayret verecek derecede uygun gelmektedir. Bilindiği gibi bu yılan balıkları Sargasso Denizinde çiftleşir ve yumurtlarlar, burası Batı Atlantik Okyanusunda etrafını Golfstrimin dolaştığı ve üzeri yoğun bir deniz yosunu kitlesi tarafından örtülmüş bir deniz yüzeyidir. İşlerini bitiren yılan balıkları Golfstrimin sıcak sularıyla kendilerini Avrupa'ya doğru sürdürürler. Avrupa'ya erişince orada küme parçalanır. Erkekleri denizde kalırken,

dişileri nehirler boyunca içerele gireler ve cinsel olgunluğa erişmeleri için ihtiyaç gösterdikleri 5 yıl süreyle tatlı sularda kalırlar.

Sonra erkekleriyle beraber, çiftleşmek ve yumurtlamak için Sargosso denizine doğru o uzun ve tehlikeli dönüş yolculuğuna girişirler.

Aslında binlerce mil uzakta olan Avrupa'ya gelmeleri anlaşılmasız ve kavramsız gibi görünür. Fakat Otto Muck bunun da cevabını bilmektedir: Eskiden yılan balıkları uzak Avrupa'ya doğru sürülmüyorlardı; Golfstrim onları çok daha yakın olan Atlantit kıyılarına getiriyordu.

Atlantit battıktan ve Golfstrim yolunu Avrupa'ya doğru çevirdikten sonra yılan balıkları da içgüdüsel olarak onu izlediler ve bugüne kadar da Atlantit'i unutamadılar... "İçgüdüleri binlerce yıl sürdü ve onları hâlâ böyle anlamsız bir şekilde davranmalarına zorlar", diyor Muck. Kozmik felâketin bir sonucu olarak havaya karışan muazzam lav ve kül yığınları, Muck'un hesaplarına göre, 2000 yıl süreyle Avrupa'yı karanlığa boğmuştur.

İşık yüzü göremeyen bitkiler renk pigmentlerini kaybettiler ve soldular. Çok az açık ışığa çıkan insanlar gibi.

Muck'un düşüncesine göre kalıntılarını Güney Fransa'daki mağaralarda bulduğumuz ve bugünkü soluk benizli Avrupa'lıları meydana getiren aslında kızılilerli olan bir ırk da olabilir.

Felâketin tarihini Otto Muck şöyle hesap etmiştir: o ilk önce Plato'nun verdiği bilgileri ele almaktadır ki, bunlara göre Atlantit 8500 yıl önce batmıştır. Sonra o bu tarihi Orta Amerika'nın Maya uluslarının takvimiyle karşılaştırır. Bu takvim tam bir sıfır günüyle başlar ve bunu kesin olarak saptamak kabildir: M.Ö. 6 Haziran 8498.

Bu Atlantit'in battığı gün müdür? Muck tarihlerin birbirine benzemesinin bir rastlantı olmayacağı fikrindedir. Sonra o bu tarihe göre astronomik bir konstellasyon (yıldız kümeleri)'ni hesap ettirir. Bu dünya, Venüs ve Ayla ortak olarak Konjunksiyon (kavuşma konumu) adı verilen bir hesaptır. Kaba şekliyle bu üç gök cisimleri tam bir çizgi üzerindedirler ve Planetoid grubu Adonis de dünyanın yakınında bulunmaktadır.

Dünya, Venüs ve Ayın Konstellasyonu tek bir planetoid'i normal yörüngesinden ayırıp dünyanın çekim alanına çekmeğe yeter mi? Pek olanaksız da değildir.

Buna benzeyen birçok, gerçi daha küçük "kazalar" dünyamızın başına gelmiştir.

30 Haziran 1908'de sabah saat 7'de bir meteor Sibirya'ya düşmüş ve 20.000 metre yüksekliğinde

bir ateş sütunu göğe fırlamıştır. Bu ışık görüntüsü 500 kilometre uzaklardan görülmüş, çarpmanın görüntüsü ise 1500 kilometre mesafeden işitilmiştir. 650 kilometre uzaklıkta bulunan insanlar ve atlar hava basıncının şiddetiyle yere yuvarlanmışlardır.

Buna rağmen bu meteor Atlantit'in ortadan kalkmasına sebep olan Planetoid'in yanında bir çüce kalmaktaydı.

Tabii Atlantit'i yalnız Plato'nun uydurduğu bir saçma olarak kabul etmek isteyen birçok insanlar da vardır. O altın damlardan ve gümüş tanrı heykellerinden söz ederken, onlar şöyle diyorlar: Yeni araştırmalara göre Avrupa'nın ilkel sakinleri yaklaşık M.Ö. 4000 yılına kadar madenin ne olduğunu bilmemişlerdi.

Atlantit ordusunun 70.000 savaş arabasından bahsedilirken de atların ancak M.Ö. 1000 yıllarında savaş amaçları için kullanıldığını ileri sürerler. M.Ö. 8948 yılında Avrupa'da ilkel Neandertaler'ler yaşayanlardı ve bunlar alet olarak yalnız kemik ve aynı zamanda taşlardan faydalanıyorlardı.

Fakat Plato yalnız Avrupa'nın kültürünü değil, Atlantit'in kültüründen söz etmektedir. Eğer bu Atlantit 24 saat içinde insanları, atları ve arabalarıyla batıp ortadan kaybolmuşsa, şiddetli bir kozmik felâket dünyanın yüzünü ve iklimini tamamiyle değiştirmişse, tabii bu yüksek kültürün izlerini bulmağa imkân olmayacaktır.

O zaman Kutsal Kitabın tufandan önce iddia ettiği şeylerden başka birşeyi ispat etmeğe de olanak olmayacaktır: İnsanlığın bir kere daha baştan başlamak zorunda kaldığını ... Atlantit'in gerçekten yaşayıp yaşamadığını güvenilir bir şekilde öğrenemeyeceğiz. Eğer yaşamışsa, kalıntıları deniz yüzeyinin 3000 metre derinliğinde sular tarafından alınıp götürülmüş ve yok edilmiştir.

Esaslı olarak bildiğimiz birşey varsa, o da pek hoş gitmeyen bir gerçek olarak Adonis gezegen grubunun 10.500 yıl önceki gibi, güneşin çevresinde olağanüstü düz ve canımızı sıcakacak kadar yeryüzüne yakın bir yörünge ile dolaştığıdır.

Son olarak dünyamıza Şubat 1936'da en yakın gelmişti: 300.000 kilometre kadar, ki bu dünyaya Aydan daha yakın demektir. Belki bu sefer dünya, Venüs ve Ay arasında bir konjeksiyon olmamıştır ve bugünkü uygarlığımız için büyük bir şans olmuştur.

Otto H. Muck, *Alles aber Atlantis. Econ Verlag, J. V. Luce.*

Atlantis, Legende und Wirklichkeit, Lübbe Verlag Edgar Gayce.

On Atlantis. Warner Brooks. Hans Biedermann, Die Versunkenen Lander.

Verlay für Sammler.

QUICK'ten

ÖZDEYİŞLER

- **Waterlov Savaşı Eton'un (okul) oyun bahçelerinde kazanılmıştır.**

Wellington DÜKÜ

- **Gençken bana elli yaşına geldiğin zaman görürsün demişlerdi. Şimdi elli yaşındayım, hâlâ birşey görmedim.**

Erik SATIE

- **Ciddiliğin fazlası nefret doğurur, merhametin fazlası da otoriteyi azaltır. Daima ortada kalmağa çalışınız, ne kin, ne de çılgınlıkla karşılaşacaksınız. Nasıl ki cerrah ihtiyaca göre ya neşterini kullanır, ya da yaraya merhem sürer.**

SAADI

- **Hayat bu kadar basit olmak için çok kısadır.**

DISRAELI